

Blaus

Avui, en començar aquest escrit en relació a **les dones**, he volgut veure el significat que dóna el diccionari català a la paraula **dona** per no ficar la cullerada. He quedat molt sorpresa que encara hi hagi algunes definicions molt preocupants, vegem-ho:

Dona: Persona del sexe femení.

Dona de bé: Dona honrada, especialment la que guarda bona conducta moral.

Dona de la vida (o de cadira, o de mala vida, o de món o pública): Prostituta

Dona de casa seva: Dona que espontàniament es dedica al govern de la casa i surt poc.

Dona de la casa: Dona que té cura de l'organització interna d'una casa; generalment és la muller del cap de família

Dona homenenca: Dona de temperament, posats, etc. d'home.

Crec, sincerament, que amb la primera definició ja ni hauria més que prou. Perquè la 2^a i 3ª accepció, relativa a la conducta moral, ha canviat tant al llarg dels anys i és tan diferent el seu sentit en totes les religions i costums del món, que queda totalment fora de lloc.

La 4^a, ja és per caure-hi de cul (parlant clar i català) dir que una dona tria **espontàniament per gust propi el govern de la casa i sortir poc**, és realment tenir molta barra. La 5ª anteposa les feines casolanes al fet d'ésser l'esposa de l'home.

Pel que fa a la 2^a, 3^a i 6ª són totalment injustes, ja que no hi ha cap similitud, amb definicions que es puguin donar en cas d'homes efeminats, immorals o gigolós, quan busquem al diccionari la paraula **home**, veiem que hi diu:

Home: Persona del sexe masculí. Espècie humana, considerada generalment humanitat
Ésser humà, considerat en les seves qualitats o en les seves febleses.

Home: Marit

I després altres definicions que ja no ens interessen per comparar. Però mai ofensives.

Quant a la paraula **Don** que és el mot paral·lel a **Dona**, la diferència ja és de jutjat de guàrdia, ja que diu:

Don: Masculí de Dona. Conservat bastant temps com a tractament honorífic masculí anteposat al nom.

Després he cercat el mot "**Mestressa de casa**": Dona que governa la seva llar.

De governar, crec que poques governem a cap home i avui en dia ni tan sols els fills.

Per casualitat, en català, també la paraula **Dóna** és la tercera persona del singular del present d'indicatiu del verb **Donar** i això sí que ens ha condicionat moltíssim fins ara.

-**BLAAAU! QUÈ HI FAS A LA CUINA?** Coi de gat! ja ha tornat a tirar un cobert al terra. Si pogués entendre com odio el seu "clinc, cataclinc" aniria més en compte... Sembla que encara ressona dins del meu cervell aquella música fatídica. La pell se'm posa de gallina, un llamp de foc puja per la meva columna vertebral i comença el turment del record. Puc sentir altra vegada retronar l'esclat dels plats trencats que van seguir a la cullera, els crits, els insults... Veig de nou lliscar els fideus greixosos del brou escampats per les rajoles de la cuina, com si la paret, plena d'uns cucs malignes, s'anés gangrenant tal i com es podria, dia a dia, el meu matrimoni. Llavors, esdevingué el primer cop, el segon, la puntada de peu... jo no sentia el mal físic, només aquell "clinc, cataclinc". M'abstreia del món i dels cops que em donava aquell home, del que temps ençà m'havia enamorat, al qui m'havia entregat en cos i ànima, a qui mai hagués traït ni abandonat... En ell havia dipositat tota la meva confiança; junts havíem rigut i gaudit fins perdre els sentits; havíem compartit dolors, plaers, misèries, benaurances i dues filles; 20 anys de la meva vida, hores, minuts, segons. La impotència, la por i un sentiment de dolor psíquic terrible m'immobilitzaven. Estesa al terra, la cullera em feia de mirall davant dels meus ulls, on veia, les meves llàgrimes lliscar pel rostre d'una desconeguda.

Un fortíssim cop de porta va fer que tornés a la realitat, ell havia sortit al carrer i jo, a poc a poc, començava a moure'm. En recollir la cullera, em cremava els dits. D'una revolada va

anar a la brossa. Vaig anar endreçant la cuina, tirant-hi serradures, escombrant els vidres i els trossos de ceràmica, que fastigosament es barrejaven amb els fideus, la col i la botifarra negra d'una escudella, que ara sí que n'era de ben barrejada. En acabar, sota la dutxa, l'aigua freda apaivagava una mica el dolor dels blaus, que anaven apareixen al meu cos. Un cos, de quaranta sis anys, que ja havia perdut gairebé tota la seva pujança i que ara em semblava, de cop, molt més envellit. Sense esma, em vaig vestir sense fixar-me ni quina roba em posava. No recordo quan de temps vaig caminar pels carrers, ni dels noms de les cruïlles que travessava, ni dels rostres de la gent que passava, ni si feia fred o calor, no sentia la remor dels cotxes, només el "clinc, cataclinc" que acabava de trencar la meva vida.

Des d'una cabina telefònica, vaig trucar a la meva amiga Laura, només podia plorar i ella, pacientment, va esperar que m'assenenés i li anés explicant, a poc a poc, el que em passava. Volia que anés a casa seva aquella nit per parlar-ne i prendre decisions, encara que, jo ja sabia que no tornaria al costat del meu marit i també que mai més podria, tornar a estimar de la mateixa manera cap home.

Des d'aquella decisió, tot va esdevenir diferent, un desencís suïcida em va colpir, no m'importava ni tan sols lluitar pels diners, ni per les meves filles, ni tornar per recollir la meva roba o totes aquelles andròmines absurdes arreplegades al llarg de la meva existència. Contra els consells que molt saberudament em donaven amics i advocats vaig fer creu i ratlla al meu passat creient, no sé si encertadament o no, que seria millor no posar més llenya al foc, no fos cas que tornés a rebre un gec d'hòsties o acabés morta com moltes altres. Potser era covardia, malgrat tot, no me'n penedeixo. Més endavant, la Laura va dir-me que el meu marit ja feia temps que sortia amb una companya de la seva feina, molt més jove que ell, que es deia Helena.

Les meves filles s'han portat molt bé amb mi i a pesar que no van voler venir a viure al meu costat, sempre que he necessitat el seu ajut he pogut comptar-hi. Mai els he explicat perquè vaig marxar de casa. No volia, ni llavors ni tampoc ara, que odiessin el seu pare ni que agafessin por dels homes, potser els d'elles són i seran fantàstics, qui ho sap! No en saben res dels insults, dels cops, ni del soroll espantós d'aquella vaixella. Ara, ja son casades i els desitjo que mai no hagin de passar per una situació semblant a la meva.

Jo, des d'aquell moment, vaig continuar plorant molt, però també la meva lluita va ser aferrissada per sortir-me'n. A la fi, el meu amic Pere va proporcionar-me una bona feina a la seva botiga de roba, però res va tornar a ser igual dins el meu cor. No confiava amb ningú d'una manera total, innocent i sincera com feia abans. La meva soledat l'alleujaven els pocs amics que tenia d'antuvi, que van estar i encara estan avui al meu costat. I per damunt de tot està el meu gatet estimat, aquest **Blau** sí que no fa mal. Malgrat que, de tan en tan, tira algun estri al terra, després, em demana perdó. Ve a llepar-me les galtes com si sabés, inconscientment, que un fet semblant, un dia, me les va omplir d'unes llàgrimes que van quedar fixades al mirall metàl·lic d'un odiós "cataclinc" d'acer inoxidable.

Bé, deixem-ho tot això. Ja està oblidat. Tornant al principi, jo trauria unes quantes de definicions del diccionari i potser en posaria d'altres:

Dona: Persona que ho **dóna** tot a canvi de gairebé res. Intel·ligent, intuïtiva, generosa, tendra fràgil i sensible, però a la vegada capaç de renéixer de les cendres del foc més viu.

Home: Persona que sense tenir en compte el respecte i la fragilitat d'un oponent, per seguir els seus instints més primaris o aconseguir objectius de poder és capaç de les més grans atrocitats. (És a dir com un animal)

Nota de l'autora:

La meva amiga Laura, que és psicòloga, té la teoria que el món hauria d'estar regit per ambdós sexes, o sigui, en comptes d'un patriarcat, com hi ha ara a tot el món o un matriarcat a l'estil feminista, aconseguir una dualitat, un "**bitriarcat**" el "**yin i yang**" que, de bon segur, portaria per més bon camí tota la humanitat.